

СТАВОВИ ПРОТИВ АРГУМЕНАТА: Дакле, аргументоване расправе о томе шта је србијански приоритет над приоритетима: унутрашња интеграција или европска интеграција, све са економским, политичким и социјалним трошковима једног или другог избора не може бити. Зато што аргументоване расправе у Србији не може бити ни о чему. Нарочито о ономе што и најмање вуче на политику. Таква нам елита - лења. Од једне истине. А једна истина може бити само искључива. Све друге истине су подложне сталном преиспитивању. Дакле, расправе међу људима од једне истине почињу разменом ставова, уместо разменом аргумената. Што тако почне брзо прераста у размену дисквалификација, а завршава се разменом денунцијација. За размену аргумената треба мало загрејати столицу. Иначе, наша елита има све разлоге да се поменутом темом аргументовано позабави јер по више основа унутрашње неповезана или недовољно повезана, црвоточна што би се рекло. Чак и физички. Идеолошке, политичке, економске разлике у Србији су -огромне. Њена национална разнородност пошто није израсла у њену предност још се може изродити у још непревазиђену рањивост. Власници народне воље политичке провенијенције, будући лењи као и сви други појавни облици домаће елите, одлучили су да ће сви дезинтеграциони проблеми бити решени бекством под окриљем Европске уније. Што је могуће, али може бити и врло ризично. Ако не успе. Хазардерски је. Нарочито ако нас тамо благовремено - значи што пре - из политичких разлога не приме. Али, то тако спасоносно европско крило није помогло да се смање унутрашње разлике у Белгији, на пример. Од могућности да се на обема интеграцијама ради упоредо, одустаје се. Будући да део србијанске елите гаји став да је унутрашње повезивање Србије отров за њено европско повезивање. Не мислим никако да потпредседник Владе за европске интеграције Божидар Ћелић спада у ту групу, али нам је, ипак мислим, прошле недеље нехотице поручио да нам визе за ту исту Европу може укинути само опозиција. Тако што ће прекинути опструкцију парламента. То нам је поручио усред политичке операције политичке дисквалификације те исте опозиције. На свим нивоима. А мој став је: боља је и најгора опозиција, него власт без било какве опозиције.

ДУГ РОК ПРОТИВ СРЕДЊЕГ, А КРАТАК ИЗМЕЂУ: С нестрпљењем очекујем како ће се завршити јавна размена различитих гледања на курс динара и социјалну политику између оних чланова Владе Србије који имају политички сензибилитет и оних који су потпуно без. Уводећи у расправу занимљиве планове кратког, средњег и дугог рока, они су се најпре мимоишли око божанственог раста курса динара. Који ће, како је почео, појести и евро и Европу. Министарка финансија Диана Драгутиновић, којој је то био посао на месту вицегувернера НБС, објаснила нам је да је тај курс на дуги рок за нашу економију добар, док је ствар са кратким роком мало комплекснија. Божа Ћелић, који очито све прати, одмах се примио на исту терминологију и, преко медија јој одговорио "да на средњи рок није добро да динар оволико јача према еврју јер је на дуги рок извоз кључ привреде". Чак је и Милорад Додик укапирао да је питање курса политичко питање, укључујући и могућност злоупотреба, па се због мајоризације Срба и Хрвата у Сарајеву zaloжио да Босна и Херцеговина уведу евро. Аргументи за ову опцију врло су уверљиви и на нашој страни. Прво, Србија је већ политички полупротекторат. Нама је дозвољено да на изборима бирамо кога хоћемо, али која ће политичка комбинација владати Србијом одлучује међународна заједница. Друго, ни наше монетарне власти неће порећи да је финансијски систем Србије под контролом страних банака. Треће,

наше монетарне власти сматрају да је турско Међународног монетарног фонда недисциплинованој Србији нужно. Па, онда није јасно зашто бисмо само у овом сегменту монетарне политике били као слободни ко птица на грани, Стварно, нека буде ЕВРО.

ПОЛИТИКА ПРОТИВ РАЗУМА: Прошле недеље је почео да се одмотава трошковник формирања актуелне владе Србије. Засад бисмо могли да саберемо колико би пореске обвезнике у Србији требало да кошта обећање дато оцу и сину Кркобабић, а колико обећања дата Верољубу Стевановићу првом човеку Крагујевца. По медијима врло активна министарка финансија Диана Драгутиновић још се није изборила за заслужену пажњу јавности. Ненавикнуте на презентацију аргумената и бројки уместо голих запенушаних ставова. Она се наине дрзнула да израчуна да предизборно обећање пензионерима - раст пензија одмах 10 одсто, а затим просечна пензија на ниво 70 одсто од просечне плате - не може бити испуњено. Односно, може, али онда нема ништа од развојних планова Србије и инфраструктурне активности Милутина Мркоњића. "Додатни расходи када се саберу износе готово 80 милијарди динара, што би уместо планираног дефицита од 1,9 одсто БДП генерисало 4,5 одсто. Са оваквим дефицитом, тешко да ће се наћи неко ко ће нам одобрити кредите за инфраструктуру, а то би значило поновно одлагање узградње Коридора X и других инфраструктурних објеката". На ове аргументе министарке, власници политичких ставова и тајних предизборних договора, само су се један по један бечили без узрујавања. У незнању. О чему се ради. Министарка у свој рачун није укалулисала могућност да се инфраструктурни објекти граде тако што се грађевинарима неће исплаћивати њихова зарада. У новој владиној комбинацији има стручњака и за ту политику.

Синдикалци Заставе нису ни из другог покушаја добили на увид предуговор између Млађана Динкића и торинског Фијата. Ко им је крив кад не говоре енглески, а неким за уговоре специјализованим медијима вера забрањује да се и тим уговором позабаве. Тек колико је досад јавности предочено порески обвезници Србије ће што за инфраструктуру (то је у реду), што за екологију (и то је у реду), што за тотално социјално обезбеђење неколико хиљада сада запослених у Застави издвојити бар 200 милиона евра. Ово мени није јасно: јесу ли запослени у Застави у прилици да бирају. Рецимо, ако неће Фијат, шта им је алтернатива. Мислим, кад им се подилази како се није подилазило радницима ниједне фабрике у приватизацији. Да су порески обвезници Србије инвеститор на кога се веома рачуна, поручује нам и нови министар енергетике: мала инвестиција у Бор повећала би много његову цену. А, опет Динкић, ако тендер за продају ЈАТ-а не успе, порески обвезници ће опет бити позвани да залегну. Благо нама.

(Данас)